

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (yhdeksäs jaosto)

13 päivänä syyskuuta 2018*

Ennakkoratkaisupyyntö – Yritysoikeus – Kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjuminen – Direktiivi 2011/7/EU – 6 artiklan 1 ja 3 kohta – Saatavan perintäkulujen korvaaminen – Velallisen maksuviivästyksen johdosta annetuista maksumuistutuksista aiheutuneet kulut

Asiassa C-287/17,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Okresní soud v Českých Budějovicích (České Budějovicen piirituomioistuin, Tšekki) on esittänyt 10.3.2017 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 19.5.2017, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Česká pojišťovna a.s.

vastaan

WCZ, spol. s r. o.,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (yhdeksäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Vajda sekä tuomarit K. Jürimäe ja C. Lycourgos (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Wathelet,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Euroopan komissio, asiamiehinään Z. Malůšková, M. Patakia ja D. Kukovec,

kuultuaan julkisasiamiehen 29.5.2018 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 16.2.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/7/EU (EUVL 2011, L 48, s. 1) 6 artiklan 1 ja 3 kohdan tulkintaa.

* Oikeudenkäyntikieli: tšekki.

- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Česká pojišťovna a.s. ja WCZ, spol. s r. o. ja jossa on kyse niiden kulujen korvaamisesta, jotka ovat aiheutuneet maksumuistutuksista, jotka Česká pojišťovna a.s. on osoittanut WCZ:lle tämän eräänntyneiden vakuutusmaksujen viivästyksen johdosta ennen kuin Česká pojišťovna a.s. nosti näiden maksujen suorittamista koskevan kanteen.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

- 3 Direktiivin 2011/7 johdanto-osan 12, 19 ja 20 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(12) Maksuviivästys on sopimusrikkomus, joka on tehty velallisen kannalta taloudellisesti houkuttelevaksi useimmissa jäsenvaltioissa alhaisen tai puuttuvan viivästyskoron ja/tai hitaan perintämenettelyn vuoksi. Päätäväinen siirtyminen täsmälliseen maksukulttuuriin, jossa koronperintäoikeuden poissulkemisen olisi aina katsottava olevan selvästi kohtuuton sopimusehto tai selvästi sopimaton menettely, on tarpeen tämän suuntauksen muuttamiseksi ja viivästysten ehkäisemiseksi. Tällaiseen suunnanmuutokseen olisi kuuluttava myös nimenomaisten säännösten säätäminen maksuajoista ja aiheutuneiden kulujen korvaamisesta velkojille sekä muun muassa se, että perintäkulujen korvaamisoikeuden poissulkemisen olisi oletettava olevan selvästi kohtuutonta tai sopimatonta.

--

(19) Velkojien on tarpeen saada kohtuullinen korvaus viivästyneistä maksuista aiheutuneista perintäkuluista maksuviivästysten ehkäisemiseksi. Perintäkulujen olisi sisällettävä myös hallinnolliset kulut ja korvaus maksuviivästyksistä aiheutuneista yrityksen sisäisistä kuluista, joiden osalta direktiivissä olisi säädettävä kiinteästä vähimmäissummasta, jonka lisäksi voidaan periä viivästyskorkoa. Kiinteällä korvaussummalla olisi pyrittävä rajoittamaan perintään liittyviä hallinnollisia ja sisäisiä kuluja. Korvaus perintäkuluista olisi määrättävä ilman, että tämä rajoittaa sellaisten kansallisten säännösten soveltamista, joiden nojalla kansallinen tuomioistuimien voi tuomita velkojalle korvausta velallisen maksuviivästyksen liittyvästä lisävahingosta.

(20) Sen lisäksi, että velkojalla on oikeus vaatia kiinteä korvaus sisäisistä perintäkuluista, velkojalla olisi oltava oikeus vaatia korvaus myös muista perintäkuluista, jotka ovat aiheutuneet velallisen maksuviivästyksestä. Näihin kuluihin olisi sisällytettävä erityisesti kulut, joita velkojille aiheutuu lakimiehen tai perintätoimiston käyttämisestä.”

- 4 Kyseisen direktiivin 6 artiklassa, jonka otsikko on ”Perintäkulujen korvaaminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että viivästyskoron tullessa kaupallisissa toimituksissa maksettavaksi 3 tai 4 artiklan mukaisesti velkojalla on oikeus saada velalliselta vähintään kiinteä 40 euron summa.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettu kiinteä summa on maksettava, ilman että maksumuistutus on tarpeen, korvauksena velkojan omista perintäkuluista.

3. Velkojalla on oikeus saada velalliselta 1 kohdassa tarkoitettua kiinteän summan lisäksi kohtuullinen korvaus perintäkuluista, jotka ylittävät tämän kiinteän summan ja ovat aiheutuneet velallisen maksuviivästyksestä. Näihin kuluihin voisivat sisältyä menot, jotka ovat aiheutuneet muun muassa lakimiehen tai perintätoimiston käyttämisestä.”

Tšekin oikeus

- 5 Kauppalain nro 513/1991 369 §:n 1 momentin viimeisessä virkkeessä, sellaisena kuin se on muutettuna lailla nro 179/2013, säädetään seuraavaa:

”Viivästyskorkojen lisäksi velkojalla on oikeus saatavan perintäkuluja vähimmäismäärän korvaukseen, jonka taso ja ehdot on vahvistettu hallituksen asetuksella.”

- 6 Viivästyskorkojen ja saatavan perintäkuluja määrän vahvistamisesta, selvitysmiehen ja tuomioistuimen nimittämien oikeushenkilön hallintoelimen jäsenten palkkion vahvistamisesta ja eräiden siviili- ja kauppaoikeudellisten ilmoitusten virallista lehteä sekä oikeushenkilöitä ja luonnollisia henkilöitä, erityisrahastoja ja tietoja todellisista omistajista koskevia rekistereitä koskevista kysymyksistä annetun hallituksen asetuksen nro 351/2013 3 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Yritysten vastavuoroisten velvoitteiden tapauksessa – – vähimmäismäärä kunkin saatavan perintäkuluista on 1 200 [Tšekin korunaa (CZK) (n. 46 euroa)].”

- 7 Siviililain nro 40/1964 121 §:n 3 momentissa säädetään seuraavaa:

”Liitännäisvaatimuksia ovat korot, viivästyskorot, viivästysseuraamukset ja perintäkulut.”

- 8 Siviiliprosessilain nro 99/1963 142 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Tuomioistuimen on veloitettava hävinnyt asianosainen maksamaan asian kokonaan voittaneelle asianosaiselle kulut, jotka ovat olleet tarpeen oikeuksien tehokkaaksi käyttämiseksi tai puolustamiseksi.”

- 9 Kyseisen lain 142a §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Veloitteen täyttämistä koskevassa menettelyssä asian voittaneella kantajalla on oikeus saada korvausta menettelystä aiheutuneista kuluista vastaajalta ainoastaan, jos kantaja on vähintään seitsemän päivää ennen menettelyn aloittamiseksi jättämänsä kirjelmää lähettänyt vastaajalle tämän prosessiosoitteeseen tai viimeksi tiedossa olleeseen osoitteeseen vaatimuksen veloitteen täyttämistä.”

Pääasian tosiseikat ja ennakkoratkaisukysymys

- 10 Česká pojišťovna ja WCZ tekivät 7.11.2012 vakuutus sopimuksen, joka tuli voimaan samana päivänä.

- 11 Česká pojišťovna ilmoitti WCZ:lle 10.3.2015 päivätyllä kirjeellä vakuutus sopimuksen päättyneen 25.2.2015, koska vakuutusmaksua ei ollut maksettu, ja vaati WCZ:aa maksamaan 1 160 CZK:n (n. 44 euron) suuruisen erääntyneen vakuutusmaksun ajanjaksolta 7.11.2014–25.2.2015. Česká pojišťovna lähetti WCZ:lle kaikkiaan neljä maksumuistutusta, ennen kuin se saattoi asian ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen käsiteltäväksi.

- 12 Česká pojišťovna vaatii, että kyseinen tuomioistuin veloitaa WCZ:n maksamaan mainitun 1 160 CZK:n (n. 44 euron) suuruisen summan lakisääteisine viivästyskorokoineen 25.2.2015 lukien erääntyneiden vakuutusmaksujen suorittamiseen saakka sekä 1 200 CZK:n (n. 46 euron) suuruisen korvauksen saatavansa perintäkuluista. Lisäksi Česká pojišťovna vaatii WCZ:aa korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

- 13 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin korostaa, että direktiivin 2011/7 6 artikla saatettiin osaksi kansallista oikeusjärjestystä hallituksen asetuksella nro 351/2013 ja että Tšekin oikeuden mukaan saatavan liitännäisvaatimuksia ovat korot, viivästyskorot ja maksuvaatimuksen esittämiseen liittyvät kulut.
- 14 Todettuaan, että kansallisen oikeuden mukaan tuomioistuinten on määrättävä korvattavaksi osana oikeudenkäyntikuluja kantajan ennen kanteen nostamista vastaajalle lähettämään yhteen maksumuistutukseen liittyvät kulut, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, onko direktiivin 2011/7 6 artiklassa tunnustetun perintäkulujen kiinteää korvausta koskevan oikeuden lisäksi tunnustettava myös oikeus korvaukseen maksumuistutuksesta aiheutuneista kuluista kansallisten menettelysäännösten mukaisesti. Direktiivin johdanto-osan 19 perustelukappaleen mukaan direktiivin 6 artiklan mukaisen kiinteän korvauksen pitäisi kattaa nimenomaan kantajalle maksumuistutuksista aiheutuneet kulut. Sen mukaan tästä seuraa, että jos nämä molemmat määrättäisiin korvattavaksi kyseisen direktiivin 6 artiklan ja kansallisten menettelysäännösten perusteella, kantaja voisi saada saman korvauksen kaksi kertaa.
- 15 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan tämä kysymys on ratkaiseva sen käsiteltävänä olevassa asiassa, koska Česká pojišťovna vaatii 1 200 CZK:n (n. 46 euron) suuruista kiinteää korvausta hallituksen asetuksen nro 351/2013 3 §:n ja direktiivin 2011/7 6 artiklan nojalla sekä oikeudellisesta edustuksesta aiheutuneiden kulujen, myös ennen kanteen nostamista annetun maksumuistutuksen kulujen, korvaamista kansallisen oikeuden perusteella.
- 16 Näissä olosuhteissa Okresní soud v Českých Budějovicích (České Budějovicen piirituomioistuin, Tšekki) päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko direktiivin [2011/7] 6 artiklan 1 ja 3 kohtaa tulkittava siten, että tuomioistuimen on kyseisen direktiivin 3 tai 4 artiklassa määriteltyyn kaupalliseen toimeen perustuvaa saatavaa koskevassa velkomusasiassa määrättävä asian voittaneelle kantajalle maksettavaksi 40 euron summa (tai vastaava summa kansallisessa valuutassa) sekä jäsenvaltion menettelysäännöksissä vahvistetun suuruinen korvaus oikeudenkäyntikuluista, mukaan lukien korvaus ennen kanteen nostamista vastaajalle annetun maksumuistutuksen kuluista?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

- 17 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin haluaa kysymyksellään selvittää ennen kaikkea, onko direktiivin 2011/7 6 artiklaa tulkittava siten, että siinä tunnustetaan velkojalle, joka vaatii velalliselle tämän maksuviivästysten vuoksi osoittamistaan maksumuistutuksista aiheutuneiden kulujen korvaamista, oikeus saada tällä perusteella paitsi kyseisen artiklan 1 kohdassa mainittu 40 euron suuruinen kiinteä summa myös saman artiklan 3 kohdassa tarkoitettu kohtuullinen korvaus.
- 18 Huomattakoon aluksi, että direktiivin 2011/7 6 artiklan tarkoituksena on taata korvaus velkojalle aiheutuneista perintäkuluista silloin, kun viivästyskoroko tulee maksettavaksi tämän direktiivin mukaisesti. Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevasta päätöksestä ilmenee lisäksi, että direktiivin 2011/7 6 artikla saatettiin osaksi Tšekin oikeusjärjestystä hallituksen asetuksen nro 351/2013 3 §:llä, jossa vahvistettiin, että kyseisen direktiivin 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu kiinteä summa on 1 200 CZK (n. 46 euroa).
- 19 On ensiksi todettava, että direktiivin 2011/7 6 artiklan sanamuodosta ei ilmene, että velkojalle saatavansa perimisestä aiheutuneita maksumuistutuskuluja ei voitaisi korvata yli kyseisessä 6 artiklan 1 kohdassa säädetyn 40 euron kiinteän summan.

- 20 Kyseisessä 1 kohdassa näet tuodaan esiin ainoastaan velkojan oikeus saada vähintään 40 euron suuruinen kiinteä summa. Lisäksi mainitun 6 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava yhtäältä, että kyseinen kiinteä summa maksetaan automaattisesti ilman, että maksumuistutus velalliselle on tarpeen, ja toisaalta, että se on korvaus velkojan omista perintäkuluista. Näin kyseisissä säännöksissä ei tehdä mitään eroa näiden kulujen välillä.
- 21 Saman 6 artiklan 3 kohdassa säädetään, että velkojalla on oikeus saada velalliselta kyseisen artiklan 1 kohdassa tarkoitettun kiinteän summan lisäksi kohtuullinen korvaus perintäkuluista, jotka ylittävät tämän kiinteän summan.
- 22 Tältä osin todettakoon yhtäältä, että kun unionin lainsäätäjä käyttää direktiivin 2011/7 6 artiklan 3 kohdassa ilmausta ”ylittävät tämän – – summan”, se on halunnut korostaa, että siis myös 40 euroa ylittävistä perintäkuluista, olivatpa ne minkä laatuista hyvänsä, voidaan suorittaa kohtuullinen korvaus.
- 23 Toisaalta on niin, että vaikka on totta, että direktiivin 2011/7 6 artiklan 3 kohdan ranskankielisessä versiossa mainitaan muut (”autres”) perintäkulut, ja tämä täsmennys voisi johtaa ajatukseen siitä, että kyse on muunkaltaisista kuin tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetuista perintäkuluista, on kuitenkin todettava, että tämän säännöksen muun muassa kreikan-, englannin-, italian- ja hollanninkieliset versiot eivät tue tätä tulkintaa, sillä niissä käytetään ilmaisuja ”opoiadipote schetika ypoloipomena”, ”any”, ”ogni” ja ”alle” ilmaisun ”autres” paikalla.
- 24 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan jossakin kieliversiossa käytettyä unionin oikeuden säännöksen sanamuotoa ei voida käyttää tämän säännöksen ainoana tulkintaperusteena eikä sille voida antaa etusijaa muihin kieliversioihin nähden. Unionin oikeuden säännöksiä on nimittäin tulkittava ja sovellettava yhtenäisesti ottaen huomioon kaikilla unionin kielillä laaditut versiot (tuomio 6.6.2018, Tarragó da Silveira, C-250/17, EU:C:2018:398, 20 kohta).
- 25 On toiseksi korostettava direktiivin 2011/7 tavoitteesta, että direktiivillä pyritään kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumiseen, ja tällainen viivästys on saman direktiivin 12 perustelukappaleen mukaan sopimusrikkomus, joka on tehty velallisen kannalta taloudellisesti houkuttelevaksi alhaisen tai puuttuvan viivästyskoron vuoksi (tuomio 16.2.2017, IOS Finance EFC, C-555/14, EU:C:2017:121, 24 kohta).
- 26 Tästä seuraa, että mainitun direktiivin tavoitteena on velkojien tehokas suojeleminen maksuviivästyksiltä (ks. vastaavasti tuomio 15.12.2016, Nemec, C-256/15, EU:C:2016:954, 50 kohta). Tällainen suojeleminen merkitsee, että velkojalle tarjotaan mahdollisimman kattava korvaus hänelle aiheutuneista perintäkuluista, jotta ehkäistään tällaisia maksuviivästyksiä.
- 27 Olisi näin ollen tämän tavoitteen vastaista tulkita direktiivin 2011/7 6 artiklaa siten, että se olisi esteenä sille, että velalliselle tämän maksuviivästysten vuoksi osoitetuista muistutuksista aiheutuneet kulut voisivat johtaa yli 40 euron suuruiseen korvaukseen, vaikka näiden kulujen määrä ylittää tämän kiinteän summan.
- 28 On vielä palautettava mieleen, että direktiivillä 2011/7 korvattiin kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 29.6.2000 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/35/EY (EYVL 2000, L 200, s. 35), jonka 3 artiklan 1 kohdan e alakohdassa säädettiin, että velkojalla oli oikeus vaatia kohtuullista korvausta asiaankuuluvista [ranskankielisen kieliversion mukaan ”tous” eli kaikista] perintäkuluista, jotka ovat aiheutuneet velallisen maksuviivästyksestä.
- 29 Koska mikään ei osoita, että unionin lainsäätäjän tarkoituksena olisi direktiivin 2011/7 antaessaan ollut heikentää direktiivillä 2000/35 velkojalle annettua suojaa, olisi epä johdonmukaista katsoa, että direktiivin 2011/7 mukaan velkoja voisi saada velalliselle maksuviivästysten vuoksi osoitetuista

maksukehotuksista aiheutuneista kuluista vain 40 euron suuruisen korvauksen myös silloin, kun kulut ovat tätä suuremmat, kun hän olisi voinut saada kohtuullisen ja tarvittaessa tätä määrää suuremman korvauksen direktiivin 2000/35 mukaan.

- 30 On kuitenkin täsmennettävä, että koska direktiivin 2011/7 6 artiklan 3 kohdassa säädetyn korvauksen on oltava kohtuullinen, tämä korvaus ei voi kattaa mainittujen kulujen sitä osaa, jonka artiklan 1 kohdassa tarkoitettu kiinteä 40 euron suuruisen summa kattaa, eikä kuluja, jotka vaikuttavat kohtuuttomilta, kun otetaan huomioon yksittäistapauksen kaikki olosuhteet.
- 31 Näin ollen sekä direktiivin 2011/7 6 artiklan sanamuodosta että tämän direktiivin tarkoituksesta seuraa, että tätä säännöstä on tulkittava siten, että sen nojalla velkojan, joka vaatii velalliselle tämän maksuviivästysten vuoksi osoitetuista maksukehotuksista aiheutuneiden kulujen korvaamista, on mahdollista saada 40 euron suuruisen kiinteän suman lisäksi kohtuullinen korvaus kulujen siltä osalta, joka ylittää tämän kiinteän summan.
- 32 Direktiivin 2011/7 johdanto-osan 19 ja 20 perustelukappaleen huomioon ottaminen ei horjuta tätä päätelmää.
- 33 On todettava, että unionin säädöksen johdanto-osalla ei ole sitovaa oikeusvaikutusta eikä johdanto-osaan voida vedota kyseisen säädöksen varsinaisista säännöksistä poikkeamiseksi eikä näiden säännösten tulkitsemiseksi tavalla, joka on selvästi niiden sanamuodon vastainen (tuomio 19.6.2014, Karen Millen Fashions, C-345/13, EU:C:2014:2013, 31 kohta).
- 34 Lisäksi ja joka tapauksessa direktiivin 2011/7 johdanto-osan 19 tai 20 perustelukappaleesta ei seuraa, että kiinteää summaa, josta on kyse tämän direktiivin 6 artiklan 1 kohdassa, olisi pidettävä enimmäissummana, joka voidaan myöntää velkojalle korvaukseksi velalliselle tämän maksuviivästysten vuoksi osoitetuista maksukehotuksista aiheutuneista kuluista tai yleisemmin sisäisistä tai hallinnollisista perintäkuluista.
- 35 Tältä osin on erityisesti todettava, että – kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 40 kohdassa – on niin, että vaikka direktiivin 2011/7 johdanto-osan 20 perustelukappaleen englannin- ja ranskankielisissä versioissa näytetään varattavan oikeus kiinteään korvaukseen vain sisäisten perintäkulujen osalta ("fixed sum to cover internal recovery costs") vastakohtana muille perintäkuluille ("other recovery costs they incur"), tällaista muodollista erottelua sisäisten ja muiden perintäkulujen välillä ei ole saman perustelukappaleen joissakin muissa kieliversioissa, kuten italiankielisessä ("diritto al pagamento di un importo forfettario per coprire i costi interni – – esigere anche il risarcimento delle restanti spese di recupero sostenute") tai hollanninkielisessä ("het recht op betaling van een vast bedrag ter dekking van interne invorderingskosten – – recht hebben op terugbetaling van de overige invorderingskosten die ontstaan") versiossa.
- 36 Lisäksi se, että direktiivin 2011/7 johdanto-osan 19 perustelukappaleessa todetaan, että tässä direktiivissä olisi säädettävä kiinteästä vähimmäissummasta hallinnollisten kulujen ja maksuviivästyksistä aiheutuneiden yrityksen sisäisten kulujen korvaamiseksi, ei sulje pois sitä, että velkojalle voitaisiin myöntää kohtuullinen korvaus näistä kuluista siltä osin kuin kiinteä vähimmäissumma on riittämätön.
- 37 Lisäksi on niin, että vaikka kyseisessä johdanto-osan perustelukappaleessa täsmennetään, että kiinteällä korvaussummalla olisi pyrittävä rajoittamaan perintään liittyviä hallinnollisia ja sisäisiä kuluja, tämä toteamus on kuitenkin luettava koko kyseisen perustelukappaleen valossa. Tästä seuraa, että unionin lainsäätäjä on kyseisellä täsmennyksellä vain korostanut sitä, että 40 euron suuruisen kiinteän korvauksen automaattisuus toimii kannustimena sille, että velkoja rajoittaa perintäkukulunsa tähän summaan, mutta sillä ei kuitenkaan suljeta pois sitä, että velkoja voi tarvittaessa saada suuremman kohtuullisen korvauksen, joka ei kuitenkaan ole automaattinen.

- 38 Edellä esitetyn perusteella esitettyyn kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2011/7 6 artiklaa on tulkittava siten, että siinä tunnustetaan velkojalle, joka vaatii korvausta velalliselle tämän maksuviivästysten vuoksi osoittamistaan maksumuistutuksista, oikeus saada tällä perusteella kyseisen artiklan 1 kohdassa säädetyn 40 euron suuruisen kiinteän summan lisäksi saman artiklan 3 kohdassa tarkoitettu kohtuullinen korvaus siltä osin kuin nämä kulut ylittävät tämän kiinteän summan.

Oikeudenkäyntikulut

- 39 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (yhdeksäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 16.2.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/7/EU 6 artiklaa on tulkittava siten, että siinä tunnustetaan velkojalle, joka vaatii korvausta velalliselle tämän maksuviivästysten vuoksi osoittamistaan maksumuistutuksista, oikeus saada tällä perusteella kyseisen artiklan 1 kohdassa säädetyn 40 euron suuruisen kiinteän summan lisäksi saman artiklan 3 kohdassa tarkoitettu kohtuullinen korvaus siltä osin kuin nämä kulut ylittävät tämän kiinteän summan.

Allekirjoitukset